

Sukker- og Petroleumstolden i Kalenderaa-
ret 1895 skulde overstige 8.600.000 Kr., skal
der finde en Nedsættelse Sted det følgende
Aar af Olfatten med 50 Dre Tønden for
hver 300.000 Kr., Statskassens Indtægt
skulde overstige det angivne Beløb. Denne
Bestemmelse har jo kun Betydning netop for
det følgende Aar, hvorimod den anden Be-
stemmelse, der findes i Vædringsforslaget,
har vedvarende Betydning. Den anden Be-
stemmelse gaar jo nemlig ud paa, at Stats-
kassen overhovedet aldrig maa opnaa en
større Indtægt end 9 Mill. Kr. af disse Ind-
tægtskilder. Al Sukker og Petroleum.
Naar Statskassens Indtægt til nogen Tid
naar op over dette Beløb, 9 Mill. Kr., skal
Skatten nedsættes i det kommende Aar med
50 Dre Tønden for hver 300.000 Kr., som
Overskuddet maatte være. Jeg bemærkede,
at disse to Bestemmelser harmonere ikke ganske.
De 8.600.000 Kr., der skulde være Maksim-
um for Kalenderaaaret 1895, passe ikke med
de 9 Mill. Kr., som skulde være Maksimum
for al Fremtid. Jeg har gættet noget paa,
hvoreledes de ærede Vædringsforslagsstillere
kunne være komne til at opstille disse 2 Tal
som efter deres Mening ensbetydende, og den
ærede Ordførers Udtalelse gav mig Nøglen
til Gaaden. Men den ærede Ordfører har
regnet fejl. Han gik nemlig ud fra, at i
Kalenderaaaret 1895 vilde der være 10 Kro-
ners Olfat i de 3 Fjerdingaar og 7 Kro-
ners Stat i et Fjerdingaar. Det er det
omvendte, der vil være Tilfældet. Olfatten
vil i 1895 være 7 Kr. for de 3 Fjerdingaar
og kun for det ene Fjerdingaar 10 Kr. Det
gør den Forskel, at Olfatten i Virkeligheden
i dette Kalenderaar kun bliver i Gen-
nemsnit $7\frac{3}{4}$ Kr. i Stedet for det større
Tal, som den ærede Ordfører nævnedes.
Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved,
da hele denne Bestemmelse, der støtter sig
paa den mulige Indtægt i Kalenderaaaret
1895, kun har Betydning for Kastsættelsen
af Olfatten i Finansaaaret 1896—97. Hoved-
bestemmelsen er jo, som sagt, den, at naar
Statskassens Indtægter nogen Sinde — det
vil sige, indtil denne Lov bliver forandret
— skulde overstige 9 Millioner Kroner af
Ol, Sukker og Petroleum, skal der finde en
Nedsættelse Sted i Masgitten af 50 Dre Td.
for hver 300.000 Kr., Overskudet maatte
blive. Det er en Bestemmelse, som jeg selv-
følgelig ikke paa nogen Maade kan gaa ind
paa. Forholdet er jo ganske simpelt det, at
nu, det vil sige efter den sidst foreliggende
Opgørelse for 1889, ere Told- og Accise-
afgifterne for Sukker alene 7 Millioner Kr.,
af Petroleum omtrent 2 Mill. Kr., saa at
altsaa den Indtægt af 9 Mill. Kr., som

Statskassen i 1889 havde af disse to Ind-
tægtskilder, der nu ville komme til Forhand-
ling, efter at den foreliggende Sag er behand-
let, væsentlig skal nedsættes for Fremtiden.
Disse 9 Millioner er det altsaa, som for
Fremtiden skulde være Maksimum for, hvad
Statskassen skal have eller kan faa i Ind-
tægt af disse to tidligere store, men nu me-
get reducerede Indtægtskilder plus Ol. Alt-
saa med andre Ord: den fuldkommen sikre
og stigende Fremgang i Indtægter, som
Statskassen hidtil har haft af disse to Ind-
tægtskilder, Sukker og Petroleum, dels paa
Grund af Befolkningens Tilvækst, dels paa
Grund af det større Forbrug, den større
Evne til at forbruge, skulde nu ved et vil-
varligt Magtsprog affæres. Det er Betyd-
ningen af det Hovedvædringsforslag, der er
stillet. Jeg mener nu, at det overhovedet
vilde være en noget mislig Vej at komme
ind paa at bestemme, at naar en vigtig
Statsindtægt overstiger et vist Beløb, skal
den anvendes paa den Maade, og vedtage
en saadan Bestemmelse i en Lov, som man jo
dog muligvis ikke kan enes om at forandre.
Selv om den Anvendelse af Overskudet, som
man i det Øjeblik, man vedtager Loven,
anser for at være ret fornuftig, skulde vise
sig at være meget ufornuftig, staar det jo i
Loven, at Anvendelse skal ske paa denne
Maade, og det vil jo føre til, at de 3 Lov-
givningsfaktorer maatte enes om at forandre
selve Loven, hvad ikke let vil ske. Dette vil,
siger jeg, være en i og for sig noget mislig
Vej at komme ind paa. Det vilde ikke være
rigtigt paa denne Maade at tage Forud-
bestemmelse om et muligt Overskud for Stats-
kassen, hidrørende fra enkelte paaviste Ind-
tægtskilder. Men hvad selve Anvendelsen af
dette Overskud angaar, maa jeg tilstaa, at
det har forundret mig noget at se, hvilken
Anvendelse de ærede Forslagsstillere have
villet gøre af dette Overskud. Forslaget
gaar nemlig ud paa, at for hver 300.000
Kr., der er Overskud, skal Olfatten nedsæt-
tes med 50 Dre Tønden. Nu vil jeg dog
henstille til de ærede Medlemmer, hvem denne
Nedsættelse af 50 Dre pr. Td. Ol vil komme
til Gode, om der er nogen som helst Mulig-
hed for, at en saadan Nedsættelse af Olfat-
ten fra 10 til 9 Kr. 50 Dre Tønden eller
maaske videregaaende endnu fra 10 til 9
Kr. Td. vil faa nogen som helst Indflydelse
paa Ollets Pris, om denne Nedsættelse i
nogen Maade vil komme Konsumenterne til
Gode. Jeg vil kun henstille det. Efter min
Overbevisning er det fuldstændig umuligt,
med mindre man da vil komme ind paa at
betale de halve Bajere — thi det er jo under
den Form, Betalingen sker fra Konsumenter-